

Arrest

nr. 48 112 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. WERNIERS versijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, naar aanleiding van een administratieve controle door de lokale politie, ten aanzien van verzoeker, van Iraanse nationaliteit, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 februari 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 16 juli 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 34 739 van 24 november 2009.

Op 9 februari 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 21 mei 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 26 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat betrokkene op 20.02.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 06.07.2009 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) op 30.11.2009 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 21.05.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielprocedure gelogen heeft omdat hij vreesde teruggestuurd te worden; van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt; betrokkene verklaart nu de waarheid te vertellen en stelt dat hij gezocht wordt door de Iraanse overheid omdat zijn oom en tante zouden opgepakt zijn met 6 kg crack in hun bezit; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste en enige middel:

Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat betrokkene zijn bewering op geen enkele wijze kan staven en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 inderdaad als volgt luidt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend (...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...).”

Uit dit artikel blijkt dat er Dienst Vreemdelingenzaken slechts kan beslissen om de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen indien er aan twee voorwaarden voldaan is, met name:

- 1. er reeds dezelfde aanvraag werd ingediend*
- 2. er geen nieuwe gegevens aangebracht werden die aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.*

Aan deze tweede voorwaarde werd niet voldaan.

A contrario betekent dit bovendien dat indien er wél een nieuw gegeven wordt aangebracht, dit in aanmerking moet worden genomen.

Het gaat wel degelijk om een nieuw feit waarvan Verzoeker niet eerder kennis heeft kunnen nemen. Bovendien is het aanvaard dat de omstandigheid dat de getuige de verklaring had kunnen afleggen tijdens de eerste aanvraag niet van belang. Het is de datum van de geschreven verklaring die bepalend is over de vraag of het gegeven nieuw is of niet. Gelet op het feit dat de datum dateert van na de eerste aanvraag (want het proces waarop Verzoeker veroordeeld is werd pas aangevat op 20 februari 2009) moet het als een nieuw stuk worden beschouwd. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van voormeld artikel en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat het feit dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verwerende partij niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek te onderwerpen, niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld en dat de vraag of een gegeven een "ernstige aanwijzing" van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt, samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven. Bij citering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat deze is gegrond op de juiste gegevens, die correct werden beoordeeld. Verzoeker maakt volgens verwerende partij niet aannemelijk dat hij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft bijgebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verwerende partij meent dat de beweringen van verzoeker niet aantonen dat kennelijk onredelijk werd gehandeld door op basis van verzoekers verklaringen te besluiten tot weigering tot inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag. Waar verzoeker aanhaalt een nieuw stuk in zijn bezit te hebben, namelijk een vonnis van een Iraanse rechtbank, wijst verwerende partij erop dat verzoeker dit document niet heeft voorgelegd ten tijde van zijn tweede asielaanvraag. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij acht het middel van verzoeker ongegrond.

2.3. In de repliekmemorie repliceert verzoeker het volgende.

"Op het ogenblik van zijn interview bij het Commissariaat - Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen was Verzoeker nog niet op de hoogte van het bestaan van dit vonnis. Bovendien vreesde hij op dat ogenblik ook vervolging in België voor het feit dat hij medeplichtige was aan drugshandel in Iran aangezien drugshandel ook in België strafbaar is.

Bij zijn tweede asielaanvraag heeft Verzoeker dit stuk niet eerder meegedeeld omdat hij niet inzag hoe belangrijk het effectief neerleggen van een nieuw stuk is. Indien hij zich daarvan bewust was had hij dit zeker gedaan.

De naam van Verzoeker wordt duidelijk vermeld in het vonnis alsook de reden waarvoor hij beschuldigd wordt, met name samenwerking bij het vervoeren van drugs van M.(...) naar B.(...). Verzoeker is echter nooit gearresteerd ondervraagd geweest aangezien hij er in geslaagd is om te vluchten vooraleer hij gearresteerd kon worden. Het vonnis vermeldt immers duidelijk dat Verzoeker nog steeds op de vlucht is.

Het deel van het vonnis waarop de straf van Verzoeker vermeld wordt ontbreekt echter. Het is de moeder van Verzoeker die een deel van dit vonnis heeft doorgestuurd. Een tweede poging van Verzoeker om het vonnis volledig te ontvangen bleef ook zonder resultaat. Verzoeker veronderstelt dat zijn moeder slechts enkele pagina's van het vonnis heeft kunnen bemachtigen en overmaken.

Toch blijkt uit het vonnis duidelijk dat er Verzoeker, in geval van terugkeer naar Iran, een zware straf boven het hoofd hangt. Dit kan afgeleid worden uit het feit dat de oom van Verzoeker naast een geldboete en 30 onmiddellijke zweepslagen voor het bezit van hasj en heroïne, ter dood veroordeeld wordt voor de handel van amfetaminen.

Gelet op het feit dat Verzoeker als medeplichtige bij de drugshandel beschouwd wordt, hangt hem wellicht dezelfde straf boven het hoofd bij terugkeer.

Het feit dat Verzoeker ter dood veroordeeld is in Iran houdt een gegronde vrees voor vervolging in. Zoals reeds aangehaald in het verzoekschrift wenst Verzoeker er bovendien nogmaals de aandacht op te vestigen dat dit niet betekent dat er een absolute zekerheid dient te bestaan omtrent vervolging indien hij in Iran was gebleven. Een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende [1. Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. Cardoza Fonseca, dat een "gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn zelfs indien de kans dat

de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder dan 50% bedraagt. Het Hof stelde dit tegenover het tot dan door de overheidsdiensten gehanteerde criterium van "clear probability". Zie Deborah Anker en Carolyn Patty Blum, "New trends in asylum jurisprudence: the aftermath of the U.S. Supreme Court decision in INS v. Cardoza Fonseca", U.R.L 1989, 67-82].

Door de weigering om een tweede asielaanvraag in te dienen ontnemt Verwerende partij de kans van Verzoeker op een grondig onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer dat rekening houdt met de feitelijke omstandigheden en het vonnis.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het nieuw stuk in aanmerking moet genomen worden en dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moet vernietigd worden."

2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verzoeker voegt in bijlage bij het verzoekschrift een vonnis van een Iraanse rechtbank, alsmede de Nederlandse vertaling ervan. Verzoeker voert aan dat het wel degelijk om een nieuw feit gaat waarvan hij niet eerder kennis heeft kunnen nemen. Verzoeker wijst erop dat dit nieuw feit dateert van na zijn eerste asielaanvraag, daar het proces waarop hij werd veroordeeld slechts werd aangevat op 20 februari 2009 en is van mening dat voornoemd vonnis als een nieuw gegeven dient te worden beschouwd. Verzoeker voert bijgevolg een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13

april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

2.5. Waar verzoeker wijst op een vonnis van een Iraanse rechtbank als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat hij voornoemd vonnis, alsmede de (gedeeltelijke) Nederlandse vertaling ervan, slechts voor het eerst voorlegt ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker verwerende partij ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag in kennis heeft gesteld van voornoemd vonnis, zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Verzoeker kan de door hem bij het verzoekschrift gevoegde vonnis niet voor het eerst bijbrengen in de procedure voor de Raad.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag zelf het volgende te kennen geeft inzake het executiebevel van zijn tante en zijn oom: *“Wij krijgen hiervan geen origineel (...)”* en *“de kopie ga ik proberen in België te krijgen zodat ik een schriftelijk bewijs hiervan heb”*. Tevens geeft verzoeker onder het kopje “uiteenzetting van de feiten” in zijn inleidend verzoekschrift het volgende aan: *“Ondertussen heeft verzoeker een nieuw stuk dat hij wens voor te leggen (stukken 3 en 4). Het betreft een vonnis van een Iraanse rechtbank waarin hij veroordeeld wordt”*. Ook in zijn repliekmemoirie bevestigt verzoeker zelf het volgende: *“op het ogenblik van zijn interview bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen was verzoeker nog niet op de hoogte van het bestaan van dit vonnis”* en *“Bij zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker dit stuk niet eerder meegedeeld omdat hij niet inzag hoe belangrijk het effectief neerleggen van een nieuw stuk is”*.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Er dient benadrukt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om voornoemd vonnis in het kader van zijn annulatiebevoegdheid te onderzoeken.

Immers, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar houdt een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden voormeld vonnis zeker te hebben voorgelegd indien hij zich bewust was geweest hoe belangrijk het effectief neerleggen van een nieuw stuk is.

In de mate waarin verzoeker van mening is dat hij in het bezit is van een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit stuk alsnog kan voorleggen in het kader van een nieuwe asielaanvraag.

In casu is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent. De omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op redelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2.6. Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie betoogt dat het feit dat hij veroordeeld is in Iran een gegronde vrees voor vervolging inhoudt en dat een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben voldoende is en in de mate waarin verzoeker hierbij aan de Raad lijkt te vragen zijn tweede asielaanvraag opnieuw te beoordelen, dient erop te worden gewezen dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel immers een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

2.7. Waar verzoeker in de repliekmemoirie nog stelt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hem een kans op een grondig onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en waarbij rekening wordt gehouden met de feitelijke omstandigheden van het vonnis, wordt ontnomen, wordt vooreerst benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde asielaanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, in M.-C. FOLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds.), *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, (353) 375, nr. 22).

2.8. In de mate waarin verzoeker *in fine* van het verzoekschrift de Raad erom verzoekt zijn tweede asielaanvraag in aanmerking te nemen en de bestreden beslissing te hervormen, wordt nogmaals

benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is niet bevoegd inzake dit verzoek van verzoeker.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET